

Sag C-294/20**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

1. juli 2020

Forelæggende ret:

Audiencia Nacional (Spanien)

Afgørelse af:

5. marts 2020

Sagsøger:

GE AUTO SERVICE LEASING GMBH

Sagsøgt:

Tribunal Económico Administrativo Central

Hovedsagens genstand

Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører fastlæggelsen af det senest mulige tidspunkt for den afgiftspligtige persons bevis af, at betingelserne for retten til tilbagebetaling af merværdiafgift (herefter »moms«) er opfyldt, og hvornår den afgiftspligtige person mister retten til en sådan tilbagebetaling som følge af sin eventuelle forsømmelige eller retsstridige adfærd.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører spørgsmålet om, hvorvidt en retsinstans i strid med bestemmelserne i artikel 3 og 7 i direktiv 79/1072 og bilagene hertil eller artikel 15, 8 og 9 i direktiv 2008/9 samt i modstrid med EU-Domstolens praksis herom skal bedømme de dokumenter, som en ikkeetableret afgiftspligtig person har fremlagt for sent med henblik på at dokumentere sin ret til tilbagebetaling af moms.

Såfremt retsinstansen skulle vurdere disse, ville det indebære, at den ikkeetablerede afgiftspligtige person (og dermed enhver afgiftspligtig person) ikke

havde nogen tidsmæssig begrænsning med hensyn til at fremlægge bevis for sin ret til tilbagebetaling og kunne fremsætte begrundelsen på et hvilket som helst tidspunkt efter forgodtbefindende, også selv om den afgiftspligtige havde undladt at gøre det efter anmodning fra myndigheden, når blot den afgiftspligtige person ikke kan tilregnes ond tro eller misbrug af rettigheder.

Det ville resultere i en umulig forvaltning af momsen, som ville stride imod princippet om afgiftssystemets neutralitet og påvirke momsens ensartethed i hele Unionen.

Præjudicielle spørgsmål

- 1.** Skal det godtages, at en afgiftspligtig person, efter flere gange at være blevet anmodet af skatte- og afgiftsmyndigheden om at bevise, at betingelserne for tilbagebetaling er opfyldt, uden rimelig grund undlader at efterkomme denne anmodning og, efter at være blevet nægtet tilbagebetaling, udsætter fremsættelsen af dokumentationen til tidspunktet for klagebehandlingen eller retsprocessen?
- 2.** Kan det anses for misbrug af rettigheder, når den afgiftspligtige person uden gyldig grund afstår fra at fremlægge de nødvendige oplysninger for skatte- og afgiftsmyndigheden til støtte for sine rettigheder, på trods af at den afgiftspligtige fik mulighed herfor og blev anmodet herom, og disse oplysninger derimod senere afgives frivilligt til klageorganet eller retsinstansen?
- 3.** Mister den ikkeetablerede afgiftspligtige person sin ret til tilbagebetaling efter udløbet af den frist, der er fastsat eller indrømmet med henblik herpå – enten fordi den pågældende uden rimelig grund har undladt at fremlægge de oplysninger, der er relevante for at godtgøre retten til tilbagebetaling, inden for den fastsatte frist, eller som følge af sin retsstridige adfærd – og når myndighederne har truffet afgørelse om afslag på tilbagebetaling?

Anførte EU-retlige forskrifter

Artikel 267 TEUF.

Rådets direktiv 2008/9/EF af 12. februar 2008 om detaljerede regler for tilbagebetaling af moms i henhold til direktiv 2006/112/EF til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, men i en anden medlemsstat, navnlig artikel 5, andet afsnit, samt artikel 8, 9 og 15.

Rådets ottende direktiv 79/1072/EØF af 6. december 1979 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet (ophævet): navnlig artikel 3 og 7 samt bilag A og C.

Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem: artikel 170.

EU-Domstolens praksis.

Anførte nationale retsfor skrifter

Artikel 119 i Ley 37/1992, de 28 de diciembre, del Impuesto sobre el Valor Añadido (lov nr. 37/1992 af 28.12.1992 om merværdiafgift) (herefter »momsloven«): navnlig stk. 2, 3, 4 og 9.

Artikel 57 i Reglamento General de desarrollo de la Ley General Tributaria en materia de revisión en vía administrativa (Real Decreto 520/2005 [den generelle gennemførelsesbekendtgørelse til lov om skatter og afgifter på området for administrativ klagesagsbehandling (kongeligt dekret nr. 520/2005), herefter »RGRT«]).

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsfor handlingerne

- 1 Den 30. juni 2006 og den 29. juni 2007 indgav GE AUTO SERVICE LEASING GMBH anmodning om tilbagebetaling af indgående moms betalt af erhvervsdrivende, der ikke var etableret på afgiftsområdet, for skatteårene 2005 og 2006 for et beløb på 407 396,469 EUR.
- 2 Den 19. marts 2008 udstedte Oficina Nacional de Gestión Tributaria, IVA de no establecidos (den nationale skatte- og afgiftsmyndighed, kontoret for moms for ikkeetablerede afgiftspligtige personer), to påbud til selskabet, om at det skulle fremlægge dokumentation.
- 3 Den 12. december 2008 erklærede virksomheden, at den havde til hensigt at efterkomme påbuddene, men den forklarede samtidig, at den som ikkeetableret selskab og på grund af vanskeligheder ved at fremlægge den krævede dokumentation ikke var i stand til at efterkomme påbuddene på trods af, at den havde givet udtryk for sin hensigt herom.
- 4 Den 18. februar 2009 besluttede den nationale skatte- og afgiftsmyndighed, kontoret for moms for ikkeetablerede afgiftspligtige personer, at give afslag på ansøgningerne om tilbagebetaling, der i det væsentlige var begrundet i, at sagsøgeren ikke havde efterkommet påbuddene om dokumentation, hvilket blev meddelt sagsøgeren den 21. april 2009.
- 5 Virksomheden indsendte den 20. februar 2009 (efter afgørelsen om afslag var truffet, men inden den blev meddelt virksomheden) to skrivelser, en for hvert regnskabsår, i hvilke virksomheden oplyste, at der var tale om et tysk selskab, hvis aktivitet var levering af biler til spanske virksomheder i henhold til leasingkontrakter og lejlighedsvis salg af samme på det spanske marked for brugte

biler, og som virkede i afgiftsområdet (TAI) uden et fast driftssted og betalte moms som følge af indkøb af køretøjer, hvilket virksomheden fremlagde dokumentation for i form af nogle fakturaer.

- 6 GE AUTO SERVICE LEASING GMBH påklagede afgørelserne om afslag på momsrefusion. Idet det erkendte forsinkelsen gjorde selskabet gældende, at det havde reageret på påbuddene den 20. februar 2009, inden det var blevet meddelt afgørelsen om afslag på sin anmodning om tilbagebetaling. Sammen med klagen indleverede sagsøgeren endvidere en stikprøve på fakturaer, der var udstedt for de leverede udlejningsydelser, idet selskabet fremhævede selskabets drift for så vidt angår leveringen af tjenesteydelser i denne kategori i Spanien.
- 7 Inden den nationale skatte- og afgiftsmyndighed traf afgørelse om den administrative klage, gav myndigheden den 13. juli 2009 selskabet et nyt påbud med henblik på afklaring af visse spørgsmål. Dette påbud, som blev meddelt GE AUTO SERVICE LEASING GMBH den 21. juli 2009, blev aldrig efterkommet.
- 8 Den 1. februar 2010 afviste den nationale skatte- og afgiftsmyndighed den administrative klage og stadfæstede afslaget på tilbagebetaling med den begrundelse, at selskabet ikke havde fremlagt dokumentation og ikke havde opfyldt de lovbestemte betingelser.
- 9 Sagsøgeren var uenig i denne afgørelse og indgav økonomisk-administrative klager til Tribunal Económico-Administrativo Central (centralt ankenævn i skatteretlige sager, Spanien, herefter »TEAC«) vedlagt forskellig dokumentation, bl.a. nogle fakturaer for levering af tjenesteydelser og finansielle leasingkontrakter, officielle certifikater udstedt af de tyske myndigheder vedrørende sagsøgerens status som afgiftspligtig person med fradragsret samt forskellige periodiske momsangivelser. TEAC har forenede klagerne.
- 10 Den 24. januar 2013 traf TEAC afgørelse om afvisning af de økonomisk-administrative klager. TEAC tiltrådte skatte- og afgiftsmyndighedens opfattelse og fastslog, at de beviser, der var relevante for en passende regulering af den skattemæssige situation, skulle fremlægges for den kompetente skatte- og afgiftsmyndighed, samtidig med at TEAC fastholdt, at tidspunktet for den økonomisk-administrative klageprocedure ikke er det rette at gøre dette på, og at beviserne skulle have været fremlagt i forbindelse med skatteopkrævningen.
- 11 Som følge af TEAC's afslag anlagde GE AUTO SERVICE LEASING GMBH den 24. januar 2013 sag ved afdelingen for forvaltningsretssager ved Audiencia Nacional (domstol i visse straffe-, forvaltnings- og arbejdsretlige sager, Spanien), hvori selskabet gjorde gældende, (i) at klageinstansens [TEAC's] restriktive opfattelse tilsidesatte den berørtes ret til forsvar, (ii) at oplysningerne i sagens akter og de oplysninger, der er fremlagt i klagesagen, bekræfter sagsøgerens ret til tilbagebetaling af de beløb, der er betalt i moms, (iii) at princippet om afgiftsneutralitet er blevet tilsidesat, og (iv) at såfremt den anfægtede restriktive

opfattelse bekræftes, skal sagen hjemvises til klageinstansen, således at sagsøger får mulighed for at afhjælpe sin manglende fremlæggelse af beviser.

- 12 Søgsmålet blev forkastet i sin helhed ved dom af 22. september 2016, som i det væsentlige gentog TEAC's opfattelse med hensyn til bevisbyrden. Dommen understreger, at ikkeetablerede erhvervsdrivende kan udøve retten til tilbagebetaling af moms, men at de selv bærer bevisbyrden for, at betingelserne for dens anvendelse er opfyldt. Den manglende overholdelse af påbuddene i den forvaltningsmæssige fase kan ikke afhjælpes ved domstolene eller i forbindelse med den økonomisk-administrative klageprocedure.
- 13 Selskabet anlagde kassationsappel til prøvelse af denne dom.
- 14 Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) gav i sin afgørelse af 10. september 2018 selskabet medhold i appellen, og annullerede Tribunal Económico-Administrativo Central's afgørelse af 24. januar 2013, som afviste de (kumulerede) økonomisk-administrative klager over de ugunstige afgørelser fra den nationale skatte- og afgiftsmyndighed i forbindelse med klager indgivet over afgørelserne af 18. februar 2009, hvorved den omtalte enhed var blevet nægtet den ønskede tilbagebetaling. Tribunal Supremo besluttede ligeledes at hjemvise sagen med henblik på afsigelse af en ny afgørelse, hvori Audiencia Nacional skal henholde sig til det indeholdte bevismateriale og udtale sig om overholdelsen af de materielle betingelser for den tilbagebetaling, som GE AUTO SERVICE LEASING GMBH har anmodet om, og i givet fald udtrykkeligt anerkende kravet.

De væsentlige argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 15 På trods af deres domstolslignende karakter er Tribunales Económico-Administrativos (TEA'er) forvaltningsorganer, som parterne er nødsaget til at forelægge deres sag for, før de kan få adgang til forvaltningsdomstolene. Selv om der er tale om forvaltningsorganer, svarer den økonomisk-administrative klageprocedure til den retslige procedure. TEA'erne har vigtige kompetencer for så vidt angår muligheden for bevisførelse, behandling af indsigelser og forpligtelsen til at træffe afgørelse om alle spørgsmål, uanset om de er rejst af parterne eller ej.
- 16 For så vidt angår bevisspørgsmål bestemmer RGRT's artikel 57, at TEA'erne kun kan nægte fremlæggelsen af de beviser, der er anmodet om eller frembragt, hvis de vedrører faktiske omstændigheder, som ikke har betydning for afgørelsen af de krav, der er rejst i klagen, idet bestemmelsen samtidig giver TEA'erne mulighed for at afkræve de beviser, som tidligere er blevet afvist, og ret til at anmode om alle de oplysninger, som de finder nødvendige eller hensigtsmæssige med henblik på at træffe afgørelse om klagen.
- 17 Tribunal Supremo fastslog under appelsagen i overensstemmelse med sine tidligere udtalelser, at »[d]er er ikke nogen ulempe ved, at den afgiftspligtige, som ikke i forbindelse med proceduren for skatte- og afgiftsansættelsen har fremlagt

visse beviser til støtte for sit krav, senere fremlægger disse beviser for domstolene. [...]« og at klageren kan forelægge de beviser for de økonomisk-administrative instanser, som vedkommende ikke har fremlagt for skatte- og afgiftsmyndighederne, forudsat at rettighederne udøves i overensstemmelse med kravene om god tro, og uden at loven derved beskytter misbruget af rettigheder. Misbrug eller ond tro hos den pågældende skal fastslås behørigt under de gældende procedurer og forekomme med en sådan styrke, at det kan begrunde den sanktion, der består i undladelsen af en undersøgelse af indholdet af de krav, der fremsættes, uden at der i denne procedure er den mindste indikation på, at sagsøgeren er i ond tro eller udøver misbrug af rettigheder. Tribunal Supremo anerkendte, at det er den, der anmoder om tilbagebetaling, der skal godtgøre, at de materielle betingelser for kravet er opfyldt. Under alle omstændigheder må forvaltningsmyndighedens krav med henblik på at fastslå retten til tilbagebetaling ikke være uforholdsmæssige, for vidtgående eller overflødige.

- 18 Da Tribunal Supremo gav selskabet medhold i appellen, blev den appellerede dom – og med denne TEAC's afgørelse – ophævet for så vidt som dommen afviste søgsmålet alene med den begrundelse, at det ved en økonomisk-administrativ klageprocedure ikke var muligt at fremlægge eller gøre noget gældende, der ikke var blevet fremlagt eller gjort gældende i forbindelse med ansøgningen om refusion af de pågældende afgifter.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 19 For at fastslå, om selskabet har ret til tilbagebetaling af den indgående moms på 407 396,469 EUR, som den har betalt i regnskabsårene 2005 og 2006 i sin egenskab af enhed, der ikke er etableret på afgiftsområdet, skal Audiencia Nacional til opfyldelse af Tribunal Supremos afgørelse af 10. september 2018 afsige en ny dom i stedet for den ophævede, hvori der skal foretages en bedømmelse af samtlige dokumenter, som selskabet har fremlagt både i forbindelse med klagen for TEAC og de dokumenter, der er godkendt som bevis af retsinstanden.
- 20 Det hovedargument, som Tribunal Supremo baserede sin afgørelse på, vedrørte TEA'ernes afgørende betydning som administrativ klageinstans, som forpligter dem til at vurdere alle beviser, som de har fundet relevante, uanset om de er blevet fremlagt af de skattepligtige for skatte- og afgiftsmyndigheden eller ej, og uafhængigt af, om proceduren for afgiftsopkrævning pålægger de skattepligtige at opfylde denne forpligtelse over for skatte- og afgiftsmyndighederne. Selv om tilsidesættelsen af retsordenen først og fremmest følger af TEAC's beslutning, er Tribunal Supremo imidlertid også af den opfattelse, at Audiencia Nationals dom, der bekræfter TEAC's opfattelse, ikke er i overensstemmelse med gældende ret. Tribunal Supremo er af den opfattelse, at samtlige dokumenter, der er fremlagt for TEAC og afdelingen ved Audiencia Nacional, skal undersøges, selv om de påbud, som skatte- og afgiftsmyndigheden havde meddelt selskabet, ikke blev fulgt, da selskabet anmodede om tilbagebetaling.

- 21 Denne bevisbedømmelse forudsætter, at alle de dokumenter, som GE AUTO SERVICE LEASING GMBH har fremlagt, såvel for TEAC som i forbindelse med søgsmålet for de administrative domstole, er i overensstemmelse med den tilbagebetalingsmekanisme, der er fastsat for moms. Audiencia Nacional er imidlertid af den opfattelse, at hvis den gennemførte Tribunal Supremos dom i strengeste forstand, er der høj sandsynlighed for, at den ville tilsidesætte de bestemmelser, betingelser eller begrænsninger, som med hensyn til tilbagebetaling af indgående moms for ikkeetablerede virksomheder var fastsat i artikel 7 i direktiv 79/1072/EØF, som er en bestemmelse, der stort set svarer til den, der fremgår af artikel 15 stk. 1, i det gældende direktiv 2008/9, og at den ville afvige fra EU-Domstolens praksis på området. På trods af, at selskabet gentagne gange blev opfordret hertil og fik mulighed herfor af skatte- og afgiftsmyndighederne, har selskabet på det tidspunkt, hvor det ifølge de gældende bestemmelser i direktivet burde have gjort det, hverken bevist eller godtgjort, at de materielle betingelser for ret til tilbagebetaling var opfyldt. Audiencia Nacional kan ikke se bort fra hverken EU-rettens bestemmelser eller EU-Domstolens praksis i forbindelse med opfyldelsen af dommen fra Tribunal Supremo.
- 22 Audiencia Nacional har vurderet, at skattemyndighedens optræden har været upåklagelig. På baggrund af en ufuldstændig ansøgning fik den afgiftspligtige person mulighed for at fremlægge alle de dokumenter, der var nødvendige for at efterkomme dennes anmodning om tilbagebetaling. Såvel Ley General Tributaria (den almindelige skattelov) som artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som nu er fastsat i artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, er blevet overholdt. Den af sagsøgeren fremlagte ufuldstændige dokumentation gjorde det umuligt for skattemyndigheden at kontrollere, at hele det beløb, der var anmodet om tilbagebetaling af, svarede til fakturaerne, transaktionstyperne eller de modtagere, der gav ret til tilbagebetaling. Det fremgår heraf, at skatte- og afgiftsmyndigheden traf afgørelsen om afslag ud fra de oplysninger, den rådede over, og at den ikke var i stand til at kontrollere, om betingelserne for fradragsretten var opfyldt.
- 23 EU-Domstolens praksis har i det væsentlige understreget, at afgiftspligtige personers ret til fradrag for indgående moms, som de skal betale, udgør et grundlæggende princip i det fælles momssystem. Der bør gives tilladelse til en fradragsordning og dermed en tilbagebetalingsordning med henblik på helt at aflaste den afgiftspligtige for den moms, denne skylder eller har erlagt i forbindelse med hele sin økonomiske virksomhed. Det fælles momssystem skal sikre, at afgiftsbyrden er neutral for enhver økonomisk virksomhed, uanset denne virksomheds formål eller resultater, forudsat at virksomheden er momspligtig.
- 24 Retten for en afgiftspligtig person, der er etableret i en medlemsstat, til at opnå tilbagebetaling af moms, der er betalt i en anden medlemsstat i medfør af såvel direktiv 2008/9 som direktiv 79/1072/EØF, modsvarer det forhold, at den afgiftspligtige person i henhold til direktiv 2006/112 har ret til fradrag for indgående moms, der er betalt i den pågældendes egen medlemsstat, således som det fremgår af EU-Domstolens dom af 25. oktober 2012, Daimler og Widex, C-

318/11 og C-319/11, EU:C2012: 666, præmis41, og af 21. marts 2018, C-533/16, præmis 36.

- 25 Den omstændighed, at der ikke er nogen materiel forskel mellem fradragsretten for ikkeetablerede afgiftspligtige og den fradragsret, som afgiftspligtige personer har i deres egen medlemsstat, gør EU-Domstolens besvarelse mere relevant. Hvis tilbagebetalingsretten for en etableret henholdsvis en ikkeetableret virksomhed har samme formål, er der heller ingen processuelle forskelle, så for at kunne nå frem til, at Tribunal Supremos opfattelse er korrekt, må det antages, at den afgiftspligtige på et hvilket som helst tidspunkt, selv efter skatte- og afgiftsmyndighedens afgørelse, kan fremlægge dokumentation for rettigheden uden nogen tidsmæssig begrænsning og uafhængigt af, hvad myndigheden og den afgiftspligtige har foretaget sig.
- 26 For at udøvelsen af fradragsretten generelt kan finde sted, skal den afgiftspligtige person være i besiddelse af en faktura, der er udfærdiget i overensstemmelse med artikel 220-236 og artikel 238-240 i direktiv 2006/112 samt EU-Domstolens dom af 19. oktober 2017, Paper Consult, C-101/16, EU:C:2017:775, præmis40.
- 27 De formelle krav kan i princippet ikke udgøre en hindring for det fulde afgiftsfradrag. Selv om det er korrekt, at medlemsstaterne i overensstemmelse med sjette direktivs artikel 22, stk. 8, kan fastsætte andre bestemmelser for at sikre en nøjagtig opkrævning af afgiften og for at undgå svig, må de ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål, ved systematisk at anfægte retten til momsfradrag, som er et grundlæggende princip i det fælles momssystem, der er indført ved EU-retten på området, således som det allerede er anerkendt i dom af 18. december 1997, sag C-286/94, Molenheide m.fl., forenede sager C-286/94, C-340/95, C-401/95 og C-47/96, Sml. P. I-7281 præmis 47.
- 28 Audiencia Nacional er af den opfattelse, at EU-Domstolen i modsætning til Tribunal Supremos dom allerede har afgjort spørgsmålet og lukket muligheden for, at denne ret kan udøves uden tidsbegrænsning. I EU-Domstolens dom af 21. juni 2012, C-294/11, præmis29,, af 21. marts 2018, C-533/16, præmis 46, og af 28. juli 2016, Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, præmis 33, fremgik det, at muligheden for at udøve fradragsretten uden nogen tidsmæssig begrænsning ville være i strid med retssikkerhedsprincippet, som kræver, at den afgiftspligtige persons afgiftsmæssige situation for så vidt angår de rettigheder og forpligtelser, den pågældende har i forhold til afgiftsmyndighederne, ikke til tid og evighed kan anfægtes. En anden løsning – som den, der ville følge af opfyldelsen af dommen fra Tribunal Supremo – kan føre til, at diskussionen forbliver åben på ubestemt tid.
- 29 Hvad angår tidspunktet for forelæggelsen af de oplysninger, der er nødvendige for at supplere fakturaerne som dokumentation, afviste EU-Domstolen i dom af 8. maj 2013, sag C-271/12, præmis 35, at fakturaen kunne suppleres efter, at afgiftsmyndigheden havde truffet sin afgørelse om afslag på ret til momsfradrag,

da det ville forhindre en korrekt opkrævning af og kontrol med momsen. Det blev bekræftet ved EU-Domstolens dom af 26. april 2018 (sag C-81/17), præmis 38.

- 30 Hvad angår sagsøgtes eventuelle forsømmelige eller retsstridige adfærd har Audiencia Nacional på momsområdet henvist til EU-Domstolens dom af 26. april 2018 (C-81/17, præmis 49), hvorefter »en administrativ bøde navnlig vil kunne anvendes over for en forsømmelig afgiftspligtig person (...)«. Nægtelse af en rettighed eller fordel på grund af misbrug eller svig er ligeledes blot en konsekvens af, at det er fastslået, at de objektive betingelser for at opnå den ønskede fordel i tilfælde af svig eller misbrug reelt ikke er opfyldt, og at en sådan nægtelse derfor ikke kræver et specifikt retsgrundlag, jf. EU-Domstolens dom af 14. december 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, præmis 56, Halifax, præmis 93, og af 4. juni 2009, Pometon, C-158/08, EU:C:2009:349, præmis 28, eller af 22. november 2017, C-251/16, præmis 32.
- 31 Det er således den omstændighed, at retten er bragt i en situation, hvor den skal gennemføre Tribunal Supremos afgørelse, som tilsyneladende er i modstrid med EU-retten og EU-Domstolens praksis, der berettiger Audiencia Nationals forelæggelse af dette spørgsmål. Audiencia Nacional anfører, at der forelå en lignende situation i national procesret for så vidt angik den fortolkning og anvendelse, som retspraksis fra Tribunal Supremo, afdelingen for civile sager, foretog i forhold til begrænsningen af de foreløbige effekter knyttet til angivelsen af de urimelige kontraktvilkår, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger i henhold til artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993. Tribunal Supremos opfattelse er blevet berigtiget i EU-Domstolens dom af 21. december 2016, sag C-154/15 og C-307/15.